

Με λένε [redacted] και είμαι 38 χρονών

ΕΜΕΙΣ ΤΑ ΛΙΓΑ

Είμαστε εμείς τα ονειροπαρμένα τρελλά της γης
με τη φλογισμένη καρδιά και τα έξαλλα μάτια.
Είμαστε τα αλύτρωτα στοχαστικά και τα τραγικά ερωτευμένα.
Χίλιοι ήλιοι κυλούνε μες στο αίμα μας
κι ολούθε μας κυνηγά το όραμα του απείρου.
Η φόρμα δεν μπορεί να μας δαμάσει.
Εμείς ερωτευθήκαμε την ουσία του είναι μας
και σ' όλους μας τους έρωτες αυτήν αγαπούμε.
Είμαστε τα μεγάλα ενθουσιασμένα κι τα μεγάλα αρνούμενα.
Κλείνουμε μέσα μας τον κόσμο όλο και δεν είμαστε τίποτα απ' αυτόν
τον κόσμο
Οι μέρες μας είναι μια πυρκαγιά κι οι νύχτες μας ένα πέλαγο
Γύρω μας αντηχεί το γέλιο των ανθρώπων.

Είμαστε τα προάγγελα του χάους.

[redacted]

ΦΙΛΙΑ ΣΤΟ ΧΑΟΣ

ΧΑΡΑΓΟΥΕΙ ΝΤΟΝΑ

ΑΝΘΡΩΠΟΕΙΔΗ, ΚΥΒΟΡΓΙΑ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ: Η

ΕΠΑΝΕΠΙΝΟΗΣΗ ΤΗΣ ΦΥΣΗΣ

Τίποτα δεν είναι φυσικό και τίποτα αφύσικο. Η φύση, τόσο του ανόργανου όσο και του οργανικού κόσμου, δεν είναι κάτι πάγιο και αντικειμενικά γνωρίσιμο, αλλήλ κάτι που επινοείται συνεχώς από τον άνθρωπο. Τα σώματα δεν γεννιούνται· γίνονται.

Η ιδέα ότι η φύση επινοείται, δεν ανακαλύπτεται –ότι η αλήθεια κατασκευάζεται, δεν βρίσκεται– δίνει πλέον τον τόνο στην ιστορία της επιστήμης. Από τις κορυφαίες στιγμές αυτής της εξέλιξης είναι τα δοκίμια του κλασικού σήμερα βιβλίου της Ντόνα Χάραγουεϊ κι αυτό επειδή η πρωτοποριακή φιλόσοφος και φεμινίστρια έχει ενσκήψει σε ντοκουμέντα ερευνών, αποστολών και ιδρυμάτων σχετικά με τα πρωτεύοντα θηλαστικά, μελέτες αιχμής για το ανοσοολογικό σύστημα ως σύστημα πληροφοριών, κι ακόμη σε κάθε είδους αφηγήσεις και περιγραφές γύρω από τη δημιουργία του κόσμου, της ζωής και της τεχνικής. Καθώς προβαίνει σ' αυτές τις διερευνήσεις από τη σκοπιά του φεμινιστικού λόγου αλλήλ και της πολύτροπης εσωτερικής κριτικής του, αποκαλύπτει τις έμφυτες ρίζες της επιστήμης στον πολιτισμό, τις άδηλες παραδοχές που υπεισέρχονται στην υποτιθέμενα ουδέτερη βιολογική και ιατρική έρευνα, τις πολιτισμικές κατασκευές και γενεαλογίες που φυσικοποιούν τη φυλή, το φύλο και την ιεραρχία, νομιμοποιώντας τις κρατούσες κοινωνικές σχέσεις.

Αν εκ πρώτης όψεως τα ανθρωποειδή, οι γυναίκες και τα "κυβόργια" κάνουν ένα παράξενο τρίο, η συγγραφέας δείχνει τον βαθύτερο δεσμό τους ως "πλησμάτων" που παίζουν ιδιαίτερα αποσταθεροποιητικό ρόλο στη Δυτική εξελικτική επιστήμη, τεχνολογία και βιοπολιτική. Κοινωνική πραγματικότητα όσο και επιστημονική φαντασία, το κυβόργιο –ένα υβρίδιο οργανισμού και μηχανής– αντιπροσωπεύει παραβιασμένα σύνορα και απόπειρες συγχώνευσης απέναντι στις προαιώνιες διαιρέσεις φύσης/πολιτισμού, επιστήμης/μυθοπλασίας, αρσενικού/θηλυκού.